

и царьетъ, тѣ самы са сждѣтъ само отъ царствующия Понтифексъ?

— Добрѣ, рече дъщерята на управителя съ неописана скърбъ, виждамъ че не ми остава друго освенъ да са покорѣ.

— Не; извика живостно Жозе; азъ ще положѣ и живота си за твоето освобожденіе, Долоро; но частъ не е дошълъ. Естеванъ и Апостолътъ сѣ въ Мадритъ.

— Да; донъ Жозе; познавамъ що направихъ за мене.

— Може да получатъ отъ царя милость за баща ти.

— Че каква милость може да стори царьтъ на чловѣкъ осѣденъ отъ инквизиціята, когато самъ той е тѣй безсиленъ?

— Инквизиціята, за да угоди на царя, прави попѣкога снисходленіе; великыйтъ императоръ има туй малко право да ходѣ райствува.

— О Боже мой! рече дъщерята на управителя. Когато бѣхъ ѣще дѣте, и играяхъ на колѣнитѣ на баща си, като чухъ да произнасятъ името на царя, въображавахъ си го сщество прекрасно, силно и великодушно, което съ една дума можаше да преобърне колибытъ на палаты, съзитѣ на народа въ гласове отъ радость, и че дѣто помине сѣе благополучіе, щастіе и надѣжда. Царь! Императоръ! двѣтъ тѣзи не сѣ прочее освѣнъ лѣжовенъ символъ, отдаванъ на чловѣкъ смъртенъ и тѣненъ като насъ, еднакво като насъ слабъ и нещастенъ, когато той нито правото да раздава правосѣдіе има?

— Правосѣдіе е праздна дума, промърмора Жозе; то е маска, Долоро, както и много други обикновенны думы. Колкото за мене що ма е грижа? На що быхъ ми служили тѣзи толкози важны безбройны ничтожности, чрезъ които са храни религіозныйтъ и политическыйтъ животъ на чловѣцытъ и които са отразяватъ доро на домашнія? Що ма ползovať борбытъ на една догма противъ друга, раз-